

A woman with long brown hair, wearing a white short-sleeved shirt and a long red skirt, is shown from the back, reaching up with both hands to touch a large, weathered stone cross. She is standing on a dark, rocky outcrop. The background is a dramatic, stormy sea with white-capped waves crashing against the rocks. The sky is a dark, overcast grey. The overall mood is one of faith and struggle.

**ВЯРА
И
МОЛИТВА**

УЧЕНИТЕ ОТКРИВАТ СИЛАТА НА МОЛИТВАТА

Молитвата е дишането на душата, но само когато молителят участва с всички клетки на своя организъм при възвисяването на душата си към Бога.

В началото се освещава и извършва една предварителна подготовка предвид срещата на душата със своя Бог. В този стремеж на душата нямаме друго средство за проверка, освен вярата. Сега пък ни идва на помощ науката, положителната наука, със своите доказателства, които са осезаеми и разбираеми.

В списанието “Еурит Евайт”, печатано от Бунсайт, е поместена изповедта на известния атомист-изследовател д-р Жером Стоуел, който свидетелства следното:

“Днес съществува възможността да се измерват излъчените от мозъка токове, впрегнати в мисловен процес. Ние знаем, че простото желание има един психически потенциал много по-нисък от трескавия копнеж. С това се намираме на прага на едни велики духовни открития. Най-странното нещо тук е фактът, че никой не може да прецени духовния потенциал на един вярващ,

който стои в лично общение с Бога чрез молитва. Този факт, потвърден от чистия опит на моите изследвания, е причината, която ме накара от атеист, какъвто бях, да се завърна при Бога. Сигурен съм обаче, че връзката с Бога е обективен факт сто на сто! Аз бях подчертан атеист и мислех, че Бог е фантастичен образ на вярващите ентусиасти. Посредством нашата научна работническа дейност дойдохме до смайващи открития за функциите на човешкия мозък. Открихме, че човешкият мозък представлява специален радиопредавател. Нещата се стекоха по следния начин.

Един ден се намирах в една голяма патологична лаборатория. Заедно с други се стараехме да уточним и установим собствената дължина на вълната на мозъка. Удаде ни се нещо повече. Ние установихме, че спектърът на електромагнитните трептения от даден индивид е съвсем специфичен и се отличава от спектъра на друг индивид, също както отпечатъците на пръстите...

Запланувахме да направим един опит, с който да проверим какво става на повърхността на мозъчната кора в момента на преминаване от живот към смърт. За целта взехме една жена, която по-рано беше приета в едно отделение за неврози, която беше доведена от домашните си. Оттук

обаче скоро била изписана, понеже имала рак в мозъка. Този факт обаче имаше последствия върху движенията на целия й организъм. Когато разсъдъкът й беше бистър, тя изразяваше една блестяща интелигентност. Свързахме я с осцилографа и поставихме един микрофон колкото големината на една монета, така че можехме да чуваме и всеки звук, който тя би издала.

Ние петимата мъже на науката, всички закалени мъже, между които може би аз бях най-упорит, се намирахме в съседната стая заедно с нашите инструменти. На основния уред се намираще една скала, чиято стрелка в бездействие показваше нула, по средата на градуирания циферблат. От дясната страна на нулата имаше 500 подразделения за положителни вълни, а от лявата страна на нулата имаше 500 подразделения за отрицателни вълни.

Важно е да отбележим, че малко преди това със същия уред измерихме стойността на електрическата енергия на една радиостанция от 50 киловата, а такава се чува от всяка точка на земното кълбо. Апаратът я възприе, като стрелката се спря на деветото подразделение.

Когато госпожата се намираше в последните си минути, започна да се моли, като славеше Гос-

пода. Тя Го замоли да бъде милостив към онези, които са се отнесли обидно към нея. Тя изповяда вярата си в Бога, като каза, че знае, че самият Той е живият Бог. Тя Му благодари със затрогващи думи за Неговото присъствие. После изрази любовта си към Бога в затрогваща молитва, извираща от дълбочината на нейното сърце. Ние учените в съседната стая бяхме толкова затрогнати от молитвата на госпожата и от дълбочината на нейните психични изявления в последните мигове на нейния живот, че забравихме уредите си, гледайки се един друг, докато сълзи заливаха страните ни. От дете не съм плакал толкова силно. Но изведнъж чухме едно чукане на апарата. Погледнах нататък и видях, че стрелката показваше крайния предел и се блъскаше в ограничителя. Тя би показвала много повече, ако апаратът би дал възможност да се отбележат по-големи стойности.

Установихме, че само мозъкът на тази госпожа, която бе на смъртно легло, разполагаше с енергия 55 пъти по-голяма и даже повече, отколкото излъчва една радиостанция, способна да изпрати послание около нашата планета. Не можахме да дойдем на себе си от учудване.

След това решихме да проучим противен слу-

чай. Избрахме един мъж, приет в експериментална клиника за неизлечима венерическа болест. След като проверихме и подредихме апаратите, убедихме една болногледачка да раздразни този човек. Тя съумя и успя да събуди у него интерес към нея, след което изведнъж му заяви, че не иска да го знае. Мъжът започна да я обижда и изведнъж стрелката премина от лявата страна - отрицателната. Мъжът продължаваше с ругатни и отправяше такива даже и по адрес на Бога. В същия момент стрелката изведнъж подскочи до 500 и би показвала повече, ако ограничителят не я беше спрял.

Чрез точни изследвания и безпогрешни уреди установихме феномените, явленията на мозъчната кора, когато един човек става противник на 10-те Божии заповеди. Открихме, че всяка вечна истина се отбелязва с плюс, докато падналите същества, които отказват да слушат Божиите заповеди, излъчват токове, които се отбелязват с минус. Ако ние учените сме в състояние да изкараме на яве това нещо, тогава много по-сигурно Бог може да изкара с много по-голяма точност мислите ни. Ние не сме нищо друго, освен едни джуджета по отношение знание и сила пред Съз-

дателя ни.

Сега аз съм един учен, който обича Бога от все сърце. Бих желал да се молите и за мене, за да мога винаги да мисля, да казвам и върша положителни неща, такива, каквито Бог очаква от мен и да не се подчинявам на желанията на противника, който толкова време ме е държал в своя плен.”

Искаме ли ние да бъдем по-вкаменени от този учен? Ние, които сме християни, да си поставим за цел да вършим, казваме и мислим онова, което очаква един Бог от наша страна, като сме убедени, че всеки момент можем да се свържем с Бога чрез нашето сърце. Можем да Го накараме да ни чуе и изслуша. Трябва всеки момент да живеем като в Божие присъствие.

Една част от Божия план е, в слушане на молитвата с вяра да ни даде това, което не би ни дал, ако не бяхме Му се молили за него.

“А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като затвориш вратата, помоли се на твоя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве” (Матей 6:5)

ВЯРАТА ЛЕКУВА

Когато Харолд Кьониг бил млад лекар, отишъл да посети пациентка след операция на бедрената става. Хирургът го предупредил, че тя вероятно е в много тежко психично състояние. Преди десет дни съпругът и починал от сърдечен удар. На погребението му тя се подхлъзнала и счупила бедрената си става.

Очаквал да види сломена жена, с черни кръгове около очите, тъжна и отчаяна. Нямало нищо подобно. Тя се владеела напълно и говорела спокойно. Попитал я как постига това. „Аз никога не оставам сама - обяснила жената, - дори когато моите любими ме напуснат. Чета Евангелието. Бог слиза при мене и ме подкрепя...”

Кьониг бил впечатлен още повече, когато оперираната се възстановила в необичайно кратък срок.

Днес Кьониг е на 46 години, професор по психиатрия в „Дюк юнивърсити медисин” и пионер в изследването на потенциалните лечителски възможности на вярата. Оглавява екип от учени, които от 1984 г. насам са натрупали многобройни и убедителни данни, че вярата гарантира не само общото здраве, но и работи за възстановява-

не от сериозни заболявания.

„Чрез молитвите си към Бога - обяснява той - религиозните пациенти установяват косвен контрол върху своята болест. Те вярват, че не са сами в борбата си и Бог лично им помага. Това ги спасява от психическата изолация, която съсипе мнозина със сериозни заболявания.”

Проф.Кьониг изследвал 455 пациенти в старческа възраст. Установил, че тези от тях, които ходят на църква повече от веднъж седмично, престояват в болниците средно по четири дни. Докато хората, които изобщо не отиват в храма, прекарват средно по 10-12 дни.

Когато започнал да споделя с колеги своите наблюдения, те погледнали скептично, дори противно на неговата теза. За тях религията няма нищо общо с медицината. През последните години обаче и други изследователи оценяват високо ролята, която вярата може да играе в оздравителния процес.

Проучване в „Дармоут медикъл скул”, САЩ, констатирало, че сърдечно болните пациенти, които не участват в групи за взаимопомощ и не намират утеха в религията, носят 14 пъти по-голям риск да умрат по време на операция. Шест месеца след сърдечна операция 21 пациенти от

наблюдаваната група починали, докато сред 37-те пациенти, които заявили, че са „дълбоко религиозни”, нямало нито един смъртен случай.

Изследователи в Израел наблюдавали в продължение на 16 години 3900 души, живеещи в кибуци (форма на кооперативно стопанство). Техните заключения: силно религиозните имат 40 пъти по-малка смъртност от сърдечни болести и рак в сравнение със светски настроените.

Изследване в „Йелс юнивърсити” установило, че от наблюдаваните 2824 стари хора онези от тях, които никога не ходят на църква, имат два пъти повече сърдечни удари, отколкото тези, които посещават всяка седмица своя храм...

Стресът възпрепятства действието на имунната система, като я кара да произвежда увреждащия агент, наречен интерлевкин -6, който се свързва с хроничните инфекции, диабета, рака и сърдечно-съдовите болести. Кьониг установил високи нива на интерлевкин-6 у хора, които много рядко влизат в църква. Обратно, при дълбоко религиозните посетители на храмовете тази субстанция с била съвсем малко, което им помага да имат по-силна имунна система...

Молитвата може много, но тя не е панацея

Като млад интернист д-р Дейл Матюс срещнал волеви човек, който променил неговия живот. Преди да позволи на д-р Матюс да лекува сърцето му, той казал недвусмислено: „Аз съм дълбоко вярващ християнин. Ако искате да бъдете мой лекар, помолете се с мене.”

Никога дотогава д-р Матюс не бил споделял вярата си с други хора и с неохота скръстил молитвено ръце. За негова изненада в залата за прегледи се разнесъл високият глас на пациента в молба към Бога да помогне и на него, и на д-р Матюс да го излекува.

Първоначално лекарят се смутил, защото знаел, че колегите му ще се подсмиват. Но постепенно разбрал, че болестите не са механичен сбор от симптоми, а пациентът е цялостна личност, която трябва да бъде лекувана комплексно, като бъдат използвани всичките и потенциални телесни и духовни сили за преодоляване на заболяването и нейното по-бързо възстановяване.

Затова започнал да се интересува от духовната нагласа на всички свои пациенти и за отражението ѝ върху процеса на тяхното лечение. Плод на тези наблюдения е книгата

му **„Верският фактор”**. В нея станалият професор в Джорджтаун д-р Матюс предупреждава, че „молитвата не е панацея, която трябва да измества медицината”. Твърди, че неговият подход е „молитва и проза” - илюстрация на правилото, че медицината и вярата трябва да действат съвместно според общата преценка на лекаря и пациента.

Осигуряване на емоционално спокойствие с духовни средства

Медицинската професия започва бавно да се съгласява с първопроходци като Кьониг, Бенсън, Матюс. Например всички американски програми за обучение на психиатри задължително включват курсове по религиозни и духовни проблеми. Те се изучават под различна форма и в другите медицински специалности.

Д-р Дийн Орниш, чиито забележителни изследвания върху фактора хранене и релаксационните техники за борба със стреса му донесоха световна известност, изтъква огромната здравна полза от религиозността. В последния си бестселър **„Любовта и оцеляването”** Орниш разсъждава, че постигането на емоционално спокойствие чрез духовни средства е може би

„върховното лекуващо преживяване”. И изтъква, че това не е някакво модерно хрумване, а отражение от схващанията и практиката на лечителите от най-дълбока древност, които ние „преоткриваме”.

Много от американските църкви днес полгат големи грижи за разболелите се членове на своите паства. Те поддържат медицински сестри, които от името на църковните настоятелства обикалят домовете на болните, помагат им по различни начини, молят се заедно с тях. Това има огромно благотворно влияние върху болните. Съзнанието, че за тях се грижи и църквата, им вдъхва сили за борба с болестта...

Чудото на изцелението

Д-р Ирнс Кейс, 54-годишна е същевременно пастор в Африканската методистка църква. Повечето от нейните пациентки са възрастни чернокожи жени с опасно високо кръвно налягане. Тя твърди от личен опит, че религиозните ѝ пациентки спазват много по-точно нейните предписания от останалите и се възстановяват по-бързо.

Д-р Кейс съчетава медицинските подходи с успокоителната молитва. Преди всеки преглед

лекарка и пациентка коленичат, навеждат глави и сключват ръце: „Господи, ние знаем, че лечителната Ти сила е велика. Смили се над нашата сестра и облекчи тежкия товар, който се е стоварил върху раменете й...”

Бъдете честни със себе си!

Вярата не е медикамент. Не можете, ей тъй, изведнъж да станете вярващ с цел да удължите живота си или да оздравеете от някаква болест. Да бъдете религиозен или силен духовно съвсем не е **„полезен здравен навик”** като да ядете повече плодове, зеленчуци и да водите общо здравословен живот.

Изследвания установиха, че едно от ключовите условия е **вярата ви да изхожда от сърцето.** формалното спазване на религиозните обреди, ходенето на църква без емоциите, с които се съпровожда това действие... не могат да допринесат особена полза за повишаване на вашата духовност.

(Със съкращения)

В-к *“Лечител”*, бр. 14р 1999

Чудодейното лекарство

Сега науката потвърждава това, което на християните им беше известно отдавна: вяра, молитва и изучаване на Библията укрепват здравето. Също и моленето за други има лечебни последици. Тези знания според данните на бившия здравен министър на САЩ С. Евърт Коуп предизвикаха радикална промяна в начина на мислене сред лекари и отглеждащия болните персонал. Докато през 50-те и 60-те години духовните разговори за тях бяха абсолютно табу, днес молитвата е отново добре дошла в нашите болници, каза един детски лекар.

Доказателствата за медицинските последици от молитви се натрупват:

1. Рандоф К. Бирд докладва в “Southern Medical Journal” (медицинско специализирано списание) за един сензационен експеримент: “Той разделил 393 пациента на две групи. За едната група — не обаче за другата — се молели редовно напълно чужди хора, без болните и лекарите да знаят това. Резултатът бил, че при пациентите, за които са се молили, значително по-рядко са получавали затихване на сърцето, сърдечни пристъпи и възпаление на белите дробове. Те трябвало да вземат и по-малко анти-

биотици и други медикаменти. Професор Бирд казва: “Вярата е един антибиотик”.

2. В реномирания университет “Duke” в американския щат Северна Каролина беше установено, че при по-възрастни хора, които най-малко един път в седмицата ходят на църква, редовно четат Библията и се молят, рискът от повишено кръвно налягане е с около 40% по-малък, отколкото при другите. Чрез това се намалява опасността от удар или инфаркт. “Все повече съзнавахме, че вярата... може да въздейства съвсем положително върху здравето”, пише професор Харолд Кьониг, един от авторите на това изследване, в списание “Internation Journal of Psychiatry and Medicine”. В изследването участваха 4,000 души на възраст над 65 години. Кьониг: “Най-силно религиозната активност оказва влияние върху здравето на 65-75 годишни.”

3. Колкото по-религиозен е един пациент, толкова по-бързо се възстановява от депресии, които се получават от сърдечни страдания, удари и други хронически болести. И това е установил психиатърът Кьониг от университета “Duke”. Интензивността на религиозното поведение дори се измерва според научно установени точкови системи. При всяко покачване с десет пун-

кта оздравяването се ускорява с около 70%, при по-възрастните хора дори с около 100%. Това според Кьониг има за последица, че вярващите хора съществено допринасят за облекчаване на разнските в здравното дело.

4. Редовните посетители на богослужения разполагат с по-добра имунна система. Изследователите от института “Duke” установиха, че вярващите хора имат по-висока стойност отколкото невярващите на един протеин на имунната система, който се бори преди всичко срещу обусловените от възрастта болести. За тези измервания са тествани 1,718 възрастни.

5. Един активен религиозен живот допринася за това, че пациенти шизофреници оздравяват. При едно дългогодишно изследване психиатрите К.Чу и Х.Е.Клайн посочват, че на спадащите към душевно болните им действа добре присъстването на религиозна служба. Тогава - според изследването - забележително намалява опасността, вътре в двайсет години след изписването им от нервното отделение отново да трябва да постъпят в болница. Чу и Клайн са наблюдавали при това изследване историята на заболяването на 2,812 американци в Ню Хевън (Кънектикът). Главният редактор на списание

“Sciense Spirit” коментира, че учените накуцват след обикновения народ: 87% от всички възрастни американци вярват, че Бог понякога слуша молитвите. В същото време и 40% биолози, физици и математици мислят по този начин.

Молитвата изцелява

Дже убедениете атеисти са склонни да се съгласят, че молитвата действа оздравяващо на организма. Молитвата отслабва стреса, забавя сърцебиенето, успокоява дишането - всички тези фактори влияят добре на имунната система. Но това че болният оздравява много по-бързо, ако някой се моли за него представлява една от медицинските сензации на Запад. През последните 10 години доста учени потвърдиха този факт, позовавайки се на научни изследвания. Така например д-р Хеберт Бенсън от Харвардския университет събрал доброволци и проследил влиянието на техните всекидневни молитви върху състоянието на страдащи от СПИН, прекарвали инфаркт и родени недоносени деца. Положителни резултати се наблюдавали във всички групи и темповете на оздравяването били по-бързи, отколкото при болните, за които никой не се молел. Психиатърът Скот Колиър от Бостън потвърдил

наблюденията на своя колега с интересно проучване, според което алкохолиците и наркоманите се отърсвали по-бързо от зависимостта, ако техните близки или доброволци се молили за тях в сравнение с оставените сами на себе си. За изцеляващото действие на молитвата свидетелства и статистиката - вярващите живеят 5-8 години по-дълго от невярващите. Обяснението на лекарите гласи, че вярващите преодоляват по-леко стреса от самотата.

ВЯРА И МОЛИТВА

Много хора бъркат вярата със суеверието. Истинската вяра няма нищо общо със суеверието; нещо повече, тя предпазва от суеверие.

Библията дава следната дефиниция за вяра: “Вярата е даване твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат...С вяра разбираме, че световите са създадени чрез с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща....А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тези, които Го търсят.” (Евреи 11:1,3,6)

Мнозина считат вярата за мнение. Истинската вяра е живот. Жива вяра означава увеличаване на силата, едно постоянно доверяване на Бога, чрез което душата става побеждаваща сила.

Вярата е улавяне на Христовата ръка във всяко време на нужда. Тя е доверяване на Бога - вярване, че Той ни обича и знае кое е най-добро за нас. Така вместо да избираме нашия път, тя ни кара да избираме Божия път; вместо нашето незнание, тя приема Неговата мъдрост, вместо нашата слабост - Неговата сила.

Вярата вярва в думите на Бога без да търси да разбере значението на изпитанията, които идват.

Кой може напълно да измери или да изрази потенциала на тази кратка и проста дума ВЯРА? Вероятно най-точният начин, по който можем да изразим потенциала на вярата е като разгледаме паралелно две твърдения на Исус:

“За Бога всичко е възможно” (Матей 19:26).
“Всичко е възможно за този, който вярва” (Марко 9:23)

И в двете твърдения имаме думите “всичко е възможно”. В първия цитат те се отнасят за Бога, а във втория за този, който вярва. За Бог не е

трудно да приемем, но можем ли да приемем по същия начин, че всичко е възможно за този, който вярва? И все пак това е, което Исус казва.

Това означава, че нещата, които са възможни за Бога, са възможни и за този, който вярва. Вярата е каналът, чрез който Божиите възможности стават достъпни за нас. Не е чудно тогава, че отначалото до края Библията постоянно изтъква огромната важност на вярата.

“Защото с вяра ходим, а не с виждане” (2Коринт.5:7). Ако ходим с виждане, не се нуждаем от вяра. Ако ходим с вяра, не се нуждаем от виждане. Двете взаимно се изключват. Това противоречи на нашето естествено мислене. Библията променя - първо трябва да повярваме и тогава ще видим. Неверието казва: “Покажи ми и ще повярвам.” Бог казва: “Повярвай и ще ти покажа”.

Нашите сетива ни свързват с видимия свят, с видимото. Но вярата ни отвежда отвъд видимото, в невидимото - вярата ни свързва с една невидима реалност - Бог и Неговото Слово. Вярата дава способност да видим невидимото (за да издържим, когато видимият свят не ни дава никаква надежда или насърчение).

Вярата ни издига над собствените ни възмож-

ности и прави Божиите възможности достъпни за нас.

Трябва да правим разлика между вяра и надежда. Тук се крие един от най-големите източници на неразбиране сред християните днес. Много християни са разстроени и разочаровани от молитвата, защото не получават това, което мислят, че трябва да получат. Често това става, защото те се молят с надежда, а не с вяра. Резултатите, които Бог обещава за вярата, не са обещаващи за надеждата.

Каква е разликата? Как можем да различим вярата от надеждата?

“Вярата е даване твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат.” (Евр.11:1)

Съществуват два основни белега, по които вярата се различава от надеждата. **Първият** е, че надеждата е отправена към бъдещето, а вярата е утвърдена в настоящето. Надеждата е отношение на очакване на нещата, които са все още в бъдещето, а вярата е “осъществяване”, “твърда увереност”, нещо реално и определено вътре в нас, което ние вече притежаваме тук и сега. **Втората** главна разлика между вярата и надеждата е, че надеждата действа най-вече в областта на

ума, а вярата предимно в областта на сърцето.

От друга страна, сърдечната вяра винаги произвежда определена промяна в онези, които я изповядват. Когато се свърже със сърцето глаголът вярвам става глагол на действие. Сърдечната вяра винаги е насочена към Христос и към праведността и резултатът е нещо определено, нещо преживяно тук и сега, а не нещо, което очакваме в бъдещето.

Лесно е да сбъркаме вярата с надеждата. Можем в ума си да имаме силно очакване за нещо и погрешно да го наречем вяра, а то всъщност да е надежда. Много хора, които казват: “Вярвам, че Бог ще ми помогне”, всъщност имат предвид: “Надявам се, че Бог ще ми помогне”. Това не е вяра.

Разграничавайки вярата от надеждата, ние не се стремим да омаловажим надеждата. Вярата е единствената солидна основа за надеждата.

“Праведният ще живее чрез вярата си”(А-вак.2:4). Този принцип: Праведният ще живее чрез вярата си, е все още Божият отговор на човешките проблеми, Божието снабдяване на човешките нужди.

Сред всичките способности и възможности на човека съществува само едно нещо, чрез ко-

ето той може да разреши проблемите, стоящи пред него днес - само една човешка способност, която потенциално е по-голяма от всички материални и научни постижения и тя е - **вярата на човека в Бога.**

За да разберем пълния капацитет на всички възможности, скрити в нашата вяра в Бога, е нужно да поставим едно до друго две изявления на Исус Христос.

“За човеците това е невъзможно; но за Бога всичко е възможно” (Мат.16:26).

“Ако можеш повярва; всичко е възможно за този, който вярва” (Марко 9:23)

Чрез вярата Божието всемогъщество става достъпно за нас.

Вярата е опитност на човешкото сърце, която е в състояние да промени поведението на човека и да осигури един принцип, чрез който да направлява целия курс на човешкия живот.

Вярата не е просто нещо субективно, нещо частно и лично в сърцето на всеки човек. Тя е и това, но и нещо повече. Вярата е основана върху определени обективни факти. В най-широк смисъл вярата е основана върху цялата Библия. Всяко изявление и всяко обещание в Библията е един потенциален обект на вярата. Вярата идва

от слушане на Божието Слово и следователно тя се основава върху всяко нещо, което Божието Слово съдържа.

Истинската вяра ни води до покоряване на Божията воля. Ако имаме пълна безрезервна вяра в трите аспекта на Божията природа - Неговата доброта, мъдрост и сила - никога няма да сме непокорни.

Съществуват в крайна сметка само две възможни отношения спрямо Бога - вяра, която ни обединява с Него или неверие, което ни отделя от Него. Те се изключват взаимно.

Вярата и молитвата са тясно свързани.

Молитвата е разговор с Бога. Молитвата не е само прошение. Тя е донасяне всички случаи пред Бога. Следователно тук спадат благодарностите, славословията, но също и прошенията.

Когато едно дете не отива при баща си, за да си поговорят, тогава се знае, че нещо не е в ред помежду им. Когато ние не се молим, нашата връзка с Бога е нарушена.

Формата и мястото на молитвата са от второстепенно значение. Ние се молим според изблика на сърцето си - в свободна форма, според нуждите си. Никак не е правилно да заучаваме или четем готови молитви, каквито предлагат молит-

вениците на ортодоксалните черкви. Образец на молитва ни е даден от Христос в Матей 6:9-13:

“Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име, да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята. Дай ни днес ежедневния хляб и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници, и не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия, защото е Твое царството и силата, и славата до веки. Амин!”

Молитвата е необхватно чудо и при все това едно просто и леко нещо! И помислете колко велико нещо е тя! Ние простите, от пръст направени земни нищожества, можем да влезем във връзка с един свят Бог. Бог разбира нашите думи, нашия език. Той се вълнува, плаче с всяка земна молеща се душа, макар и да е най-малката и нищожна. Той възприема всяка молитва, макар че в даден момент хората идват при Него с различни свои нужди. Той, Великият и Всемогъщият, веднага разглежда съдържанието на молитвата. Това е чудо, необхватно за нашето съзнание.

Бог е неизмеримо далеч от нашата земя, но това за Него не е пречка да чуе и най-тихата мо-

литва. Молитвата може да се произнася високо, тихо или наум, което ще рече, мислено да се обърнем към Бога. Бог няма определени часове за разговор. По всяко време на денонощието ние можем да отидем при Него. Той най-добре разбира нуждите ни. Достатъчен е един вик, един стон, един навлажнен поглед. Няма време и място, които да са неудобни за молитва. Посред уличния шум, посред нашите занятия ние можем да се молим на Бога и да използваме Неговата божествена помощ. Навсякъде можем да поддържаме искреното общуване с Бога. Ние изливаме сърцата си в стаичката пред Бога; шепнем молитва, когато вървим по пътя си, а думите ни възлизат нагоре към престола на Вселената. Те може да не се чуят от никое човешко око, но те не могат да умрат в тишината, нито да се изгубят сред уличния шум. Бог е, към Когото говорим, и молитвата ни ще бъде изслушана.

Защо не се отговаря на всички молби? Причините могат да бъдат различни и да зависят от нас или от Бога. Да си представим едно дете, което иска баща му да му купи велосипед. Бащата знае, че детето е твърде малко, за да може да се справи с уличното движение. Следователно

подаръкът не ще бъде от полза за детето. И така бащата не изпълнява тази молба на детето си. Естествено е да се запитаме: обича ли тогава бащата детето си? Да, и защото го обича, затова му отказва това желание.

Никога не се съмнявайте в Божията любов! Той слуша молитвите ни. Когато обаче забави отговора или изобщо не отговори, то е поради това, че знае по-добре от нас кое е за наше добро и кое не. “Защото Отец ви знае от какво се нуждаете” (Матей 6:8).

За нас е по-добре Бог да не отговаря всякога на молитвите ни и не по начин, по който ние желаем. Той ще направи за нас повече и по-добре, отколкото е изпълнението на нашето желание, защото нашата мъдрост е безумие.

Твърде допустимо е и това, че Бог може да иска да изпита нашата вяра . Защото не е вяра и доверие това, ако се поколебаем, когато не получим отговор на желанието си. Не е послушание, ако ние вървим по път, който сами сме си избрали. Неизпълнените молитви имат за цел да помогнат на вярата ни. Затова не се отчайвай, когато Бог не изпълни молбата ти. Ние трябва да поддържаме доверието си в Бога, защото въпреки всичко Той ни обича. Да, пора-

ди любов към нас Той ни води по друг път, а не по пътя, по който ние желаем да вървим. Ние ще почувстваме, че Божието благословение е с нас дори тогава, когато прошенията ни не се изпълняват.

Ние можем при известни условия с основание да разчитаме, че Бог ще чуе нашите молитви и ще се отзове на тях.

Едно от главните условия е да съзнаваме необходимостта от Неговата помощ; да съзнаваме нашата зависимост от Него.

Друго условие е да живеем в съгласие с Неговата воля. Когато един молител не е готов да води живот според Божията воля, то лично той става причина, за да се отхвърли неговата молба.

Когато просим милост и благословение от Бога, нашите сърца също трябва да бъдат изпълнени с дух на любов, прощение и милост към нашите съчовеци.

Друго условие, за да бъде изслушана молитвата ни, е да идваме пред Бога смирено, а не със самоуверено държание. Тези, които хлопат пред Бога самоуверено, разчитайки на въображаемите си добри дела, считайки, че изпълнението на молитвата им е заслужена заплата, напразно ще викат към Бога.

Също така остава без последствие молитвата на този човек, който няма детско упование и доверие за успеха на неговата молитва. Ние трябва да се обръщаме с детско доверие към нашия небесен Баща.

“Който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава онези, които Го търсят” (Евр.11:6). Исус сочеше на вратата като на първо условие за отговор на молитвата: “Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се сбъдне” (Марко 11:24).

Ние не трябва да вярваме поради това, че виждаме или чувстваме, че Бог ни чува. Ние трябва да се доверяваме на Неговите обещания. Когато отиваме при Него с вяра, трябва да вярваме, че всяко наше прошение влиза в сърцето на Христос. Когато сме попросили за Неговото благословение, трябва да вярваме, че го получаваме и да Му благодарим, че го имаме. След това можем спокойно да отидем на работа с уверението, че благословието ще ни бъде изпратено, когато най-много се нуждаем от него. Когато сме се научили да постъпваме така, ще знаем, че молитвите ни биват чути и отговорени. Бог ще “извърши за нас повече, отколкото

просим или мислим” (Ефес.3:20,16).

На всяка искрена молитва се дава отговор. Той може би не ще дойде както го очакваме и във времето, в което смятаме, но ще дойде по начин и във времето, когато най-добре отговаря на нуждите ни. На молитвите, които издигаме в усамотение, умора и изпитание, Бог не винаги отговаря според очакванията ни, но винаги за доброто ни.

Когато Исус беше на земята, Той наставляваше Своите ученици да се молят. Той ги напътстваше да изнасят нуждите си пред Бога и да предоставят грижите си на Него. Обещанието, което получиха те, че молбите им ще бъдат чути, е валидно и за нас.

“Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарност” (Филип.4:6).

Молитвата е перфектната терапия за нашата стресирана душа.

Молитвата не е само за стари, слаби и невежи хора, както мислят някои. Много бележити мъже и големи учени, представители на науката, са били и хора на молитвата.

Големият наш поет Иван Вазов пише в стихотворението

В ХРАМА

Неволно отбих се във Божия храм
кат пътник отпаднал под сенчица хладна;
свещена молитва възлизаше там
и лееше мир сладък в душата ми страдна.

Наведох смирено, покорно глава;
смущение тайно обзе ме неволно
и някак чудно и нови слова
из моето сърце извираха болно.

.....
И дълго йощ шепнеха моите уста;
и леко, и светло ставаше на мене.

В друго свое стихотворение той пише:

Отвори ми златни двери.
вяро, свята дъще Божа;
искам лоба си да сложа
на свещените мермери

и смирено да се моля
Някому невидим тамо;
Той ме знай, Той има само
лек за моята неволя.

Ученият - физик Г. Маркони казва: “Аз съм горд, че съм християнин. Аз вярвам не само като християнин, но и като учен. Един безжичен апарат може да предаде в безкрайността някоя вест, а човешкият дух чрез молитвата може да изпрати вълни във вечността, които постигат своята цел пред Бога.”

Между книгата на бележития английски физик Максвел е намерен следния откъсlek:

“Молитва на естественика”: “Боже, Всемо-
гъщи, Който си създал по Свое подобие човека
и си му дарил жива душа, за да Те търси и да
владее над Твоите създания, научи ни тъй да
изследваме делото на Твоите ръце, щото да под-
чиним на нашите потребности земята и да укрепим
нашия разум за служба на Тебе; и дай ни да
приемем Твоето Слово така, че да повярваме в
Този, Който си изпратил, да ни даде познание за
спасението и средствата за прощение на нашите
грехове.”

Големият френски математик, физик и фило-
соф Б. Паскал пише в своята “Молитва”: “Гос-
поди, Ти, Който си тъй благ и добър във всичко
и тъй милостив, че не само радостите, но и бед-
ствията, които спохождат избраниците Ти, са
дело на Твоето милосърдие, дай ми сила да не

постъпвам като езичник в неволята, където Ти справедливо си ме поставил. Нека като истински християнин виждам в Тебе свой Баща и Бог, в каквата и неволя да се намирам... Защото Ти си еднакво Бог и когато низвергваш и наказваш, и когато утешаваш и прощаваш... Помогни ми, Боже мой, да приемам винаги с еднаква и неизменна душа всички промени и преめждия, защото ние не знаем какво трябва да искаме... Господи, аз знам само едно: добро е да Те следвам и лошо е да Те оскърбявам. Вън от това аз не знам кое от нещата е добро и кое лошо. Не знам кое е благотворно за мене - здравето или болестта. Това различие превишава силите на човеци и ангели, и е скрито в тайните на твоята промисъл, която почитам и не търся да разбулвам.”

Големият скулптор Микеланжело се моли:

“О, Господи, нищо не е така жалко на земята, както мене човека, когато съм без Тебе! Как високо лети моят стремеж, а колко е слаба силата ми... Дай ми вярата... този дар на даровете, който ми изглежда така велик, колкото е рядък, още по-велик, понеже без него няма мир и доволство.”

Знаменитият руски режисьор **С. Станиславски**, създал заедно с В. И. Данченко Московският

художествен театър, бил дълбоко религиозен човек и човек на сърдечната молитва. “Не веднъж ми се е случвало - пише режисьорът Масалитинов - да посрещна Нова година в семейството на Станиславски. Винаги ми е правило дълбоко впечатление как в тържествения момент, когато часовникът удари 12 часа, К.Станиславски сам, сериозно, вдъхновено чете Господната молитва “Отче наш, Който си на небесата...” И досега звучи неговият глас в паметта ми, сякаш съм го чувал вчера.”

Прочутият руски пълководец **Суворов** имал обичай преди боя да се моли заедно със своя ординарец Дубасов. За него четем: “Цели 15 минути на колене великият пълководец на руската земя и мужикът Прохор Дубасов се молят с дълбока вяра да спаси Бог Русия от всеки враг”

Татко **Песталоци** е един от най-големите педагози. Ето една от неговите молитви: “Господи, ето тук съм аз и децата, които Ти ми даде. Ти ми ги даде, помогни ми да ги нося и дай на мене и на всички, които Ти си призовал с мене, Отче, да бъдат при тези деца, Твоя Свят Дух, Духът на любовта и мъдростта, Духът на Исуса Христа! Нека, о, Господи, със страх и трепет да работя за спасението на тези деца, както и за моето спасение!”

Филип Меланхтон: “Неприятност и обърканост ни карат към молитва, и молитвата премахва неприятността и объркаността.”

Абрахам Линкълн, американски президент: Много пъти съм бил каран да падам на коленете си с изумителното убеждение, че нямам другаде къде да отида. Собствената ми мъдрост и тази на всички около мен изглеждаше недостатъчна за деня.”

Големият руски поет **Лермонтов** пише:

Кога в минути тежки мен
тъга разяжда ми сърцето,
тогаз молитва вдъхновен
отправлям ази към небето.

И виждам таз молитва аз,
че има сила благодатна;
във живи й слова тоз час
съзирам прелест необятна;

мен пада от душа товар,
съмнението е далеко
и преизпълнен с Божи дар,
мен на душата става леко.

На 7 февруари 2008 г. на 56-та национална молитвена закуска във Вашингтон пред 4000 гости от 155 страни американският президент **Джордж Буш** заяви: “Аз вярвам в силата на молитвата, защото съм я опитал в собствения си живот.”

Вярата и истинската молитва - колко силни са те! Те са като две ръце, с които молителят се улавя за силата на Вечната Любов.

Бог е, който е създал човешката душа със способността да познава, да чувства и да обича, и не е такъв, че да не задоволява нуждите на душата. Никаква неосезаема първопричина, никакво безлично същество или дух не може да задоволи нуждите и копнежите на човешките същества в този живот на борба с греха, скръбта и болките. Не е достатъчно само да се вярва в закони и сила - неща, които нямат никаква милост и никога не чуват виковете за помощ. Ние имаме нужда да знаем за една мощна десница, която би ни крепила, за един верен приятел, който би ни съжалил. Ние имаме нужда да се хванем за една топла ръка и да уповаваме на едно изпълнено с нежност сърце. И точно такъв ни се е открил Бог в своето Слово. Тогава нека сред бурите и превратностите на нашия живот протягаме към Него тези две “ръце” - **ВЯРА И МОЛИТВА!**

Не зная по какъв специален метод,
но зная чува Бог молитвен шепот.

Не зная Бог кога изпраща Свойта дума
да схванем, че молитвата ни чул е.

Но рано или късно тя ще дойде, зная;
затуй ще чакам с търпение до края.

Не зная нито как, кога или къде
ответа верен Господ щ даде.

на Него се надявам и само Него моля.
Той мъдър е: Да бъде Неговата воля.

ЦАСДРД
ул. Св. св. Кирил и Методий № 74 1202 София
За кореспонденция: 1202 гр. София Пош. кутия 1202

